

**Пів королівства. Принц мрії.
Кн. 2**

КУПИТИ

Пів королівства. Принц мрії. Кн. 2 (у)

Пів королівства. Принц мрії. Кн. 2 (у)

Пів королівства. Принц мрії. Кн. 2 (у)

Пів королівства. Принц мрії. Кн. 2 (у)

Пів королівства. Принц мрії. Кн. 2 (у)

Пів королівства. Принц мрії. Кн. 2 (у)

Пів королівства. Принц мрії. Кн. 2 (у)

Пів королівства. Принц мрії. Кн. 2 (у)

Пів королівства. Принц мрії. Кн. 2 (у)

Пів королівства. Принц мрії. Кн. 2 (у)м

АННЕ Г'ЮНН ГАЛЬВОРСЕН
РАНДІ ФЮГЛЕГАУГ

Пів королівства

2

ПРИНЦ МРІЇ

READBERRY

**Анне Гюнн Гальворсен, Ранді Фюглегауг
ПРИНЦ МРІЇ. Книга 2**

Серія «Пів королівства»

Оригінальна назва:

Halve kongeriket. Drømmeprinsen (Royalteen 2. Prince Charming).

Уперше опубліковано Aschehoug Forlag AS 2021 року. Опубліковано за домовленістю з Oslo Literary Agency.

This translation has been published with the financial support of NORLA

Усі права застережено.

Афтепати після Геловіну закінчилося для принцеси Маргрете катастрофою: на очах у всіх її забрали в лікарню з передозуванням. Утім, реанімація — не найгірше, що сталося того вечора. Про найгірше Маргрете мовчить. Тим часом її життя щораз більше розладжується: друзі веселяться без неї (вона ж зануда), Калле вічно десь пропадає (з Леною), а батьки взагалі відсутні (і тато щось приховує). Єдине, що не дає дівчині зовсім скиснути, — листування з данським принцом. Та чи готова Маргрете до чогось більшого?

Історія про втрату контролю, пошук себе та, звісно, про кохання. Адже принцеси теж закохуються — іноді в принців, іноді в жаб, але завжди з генієм... принаймні у казках.

© Randi Fuglehaug and Anne Gunn Halvorsen

© Наталя Іліщук, переклад, 2025

© Readberry, 2025

З поверненням

— сь ми знову тут.

Водій ввімкнув аварійку й поглянув на них у дзеркало заднього огляду.

— Єс! — вигукнув Калле, поки Маргрете мовчки дивилася крізь затемнені шибки.

Елісенберзька старша школа, затиснута поміж кафе та трамвайними коліями посередині району Фрогнер в Осло, височіла перед ними так, немов нічого не сталося. Ще з листопада вона була так чи інак покинутою. Шістнадцять тижнів минуло, відколи Елісенберг та інші школи закрили. Відколи учнів просили залишатися вдома з міркувань профілактики захворювань. Відколи вечірки, різдвяні бали та інші розваги, яких люди нетерпляче чекали, було скасовано.

Маргрете з того тільки раділа.

Для неї локдаун настав чи не в найвдаліший момент.

Усі в Норвегії дізналися, що принцесу госпіталізували після геловінського балу. Всім було добре відомо, що після того ще два тижні вона провела в лікарні.

Перш ніж принцеса встигла повернутися, настала пандемія.

А тепер перерва закінчилася.

Маргрете зітхнула, у неї боліло в животі.

— Чому ти зупинився тут, посеред вулиці? — спитала вона у водія, коли зрозуміла, що авто загальмувало перед шкільними воротами.

— Нові правила. Жодних авто на шкільному подвір'ї. Профілактика захворювань. А охорона тут як тут, — сказав водій, Рольф, кивнувши на двох чоловіків у костюмах, які ніколи не спускали очей із них.

Тіні, як називала їх мама, стояли наготові, аби пройти за ними з Калле всередину.

— Серйозно? — обурилася Марґрете. — Ми мусимо йти через увесь шкільний двір?

Рольф коротко кивнув, не обертаючись.

— Як, на їхню думку, одне авто сприятиме поширенню захворювання? — спитала вона.

Калле нахилився до сестри та взяв за руку.

— Розслабся, все мине добре, — сказав він.

Вона глянула на нього, свого брата, на п'ять хвилин старшого за неї, кронпринца Норвегії. Можливо, він і був дещо інфантильним та гіперактивним, та все ж таки вона раділа, що їй не доводилося проходити крізь усе наодинці.

Калле відпустив її руку та відстебнув ремінь безпеки; йому явно кортіло вийти з авто. Марґрете глибоко вдихнула й повільно видихнула.

Шляху назад не було. Тепер їй знову доведеться зустрітися зі світом.

— Я знаю, про що ти думаєш, — сказав Калле. — Але всі вже забули про Геловін.

Марґрете прикусила губу, усвідомлюючи, як сильно він помиляється. Але як йому це збагнути? Ще з осені вона так сильно хотіла розповісти Калле, що трапилося тієї ночі, та щоразу не могла наважитися. А тепер було вже запізно. Зараз вона могла лише сподіватися, що він не дізнається від когось іншого.

Калле визирнув у вікно та відхилився вперед на пасажирському сидінні, аби краще роздивитися шкільне подвір'я. Він нетерпляче постукував однією ногою, справляючи враження маленького хлопчика, який щойно прийшов на ігровий майданчик.

Марґрете знала, кого він виглядає.

Вона полізла рукою до сумки, дістала кишенькове дзеркальце і поглянула на себе, поправляючи волосся. Чорна туш лежала на віях ідеально. Дівчина взяла блиск для губ і нанесла ще один шар, потерла уста між собою і ввічливо всміхнулася до дзеркала.

— Обличчя на місці? Ти готова до повернення? — спитав Калле, хапаючись за клямку на дверцятах авто.

Марґрете не встигла відповісти, як він схопив свій шкільний рюкзак і вискочив із машини. Їй довелося поквипитися, аби не відстати від нього.

Було справді таке враження, що її брату чогось не вистачало. Або ж навпаки — йому дісталось щось додаткове, чого їй не дано. Певного роду щит, чи ба фільтр. Не те щоб йому було байдуже, ні. Але вона щиро вірила, що він просто не зважає. Те маленьке пересмикування, яке постійно з'являлося, коли вони проходили повз. Як усі відразу ж помічали, що вони тут, принцеса Маргрете та кронпринц Карл Юган. Навіть у школі вся увага діставалася їм, щойно вони виходили з авто. Як у єдиних дітей королівського подружжя у них завжди була робота. Тільки цього Калле так і не міг збагнути.

До них підбігла білява дівчина у трохи закороткій шкіряній куртці. Лена Карлсвік, мама-підлітка з Гортена, кинулася Калле на шию. Вони поводитися так, буцімто не бачилися тижнями, хоча насправді останні місяці Лена ледь не поселилася в їхньому будинку.

Маргрете зупинилася трішки позаду й нетерпляче закинула сумку на плече в очікуванні, коли вони нарешті закінчать. Калле міцно обхопив Лену за талію і закрутив її довкола себе, а тоді поставив на землю і поцілував у самісінькі губи.

Лені дістався принц. Калле дісталася жаба.

Маргрете звела очі догори й обійшла їх, тримаючи відстань. Вона проклинала ідіотські правила профілактики захворювань. Чому Рольф не міг підвезти їх до дверей? Невже вона просила забагато? Дівчина крокувала до школи, намагаючись не підводити погляд від землі, щоб випадково не кинути його на групку старшокласників. Вона не хотіла бачити Гюстава Гегера, не бажала привертати до себе ще більше уваги.

Маргрете пронесла ввічливу усмішку на обличчі через усе шкільне подвір'я, намагаючись не зважати на довгі погляди, що супроводжували кожен її крок. Вона відчувала їх усім тілом. Калле помилявся. Настав березень, але люди дивилися на неї і досі згадували Геловін. Нічого не змінилося. Вони досі хотіли знати правду. Після короткого повідомлення в новинах про те, що принцесу поклали в лікарню, інтернет вибухнув спекуляціями. Однією з найпопулярніших теорій було те, що вона намагалася вкоротити собі віку в стані алкогольного сп'яніння. І цю заяву неможливо було прокоментувати, аби не зізнатися, що насправді тоді сталося.

Бо того вечора трапилося ще дещо — навіть гірше за саму госпіталізацію.

Але цього ніхто не знав.

Поки що.

Нарешті Маргрете помітила групку з її класу. Інґрід у великій коричневій шапці, натягнутій на її дикі кучері, та Арні з непокритою головою, що виблискувала на морозі. На локдауні він спробував сам себе підстригти й, оскільки результат навіть близько не був успішним, він зголив повністю все волосся. Там була і Тесс, та маленька зміючка-інфлюєнсера, із безглуздою підводкою на очах та довгими косами, що лежали на правому плечі. Маргрете відчула спалах гарячої ненависті. Вона була переконана, що Тесс роками продавала фото та інформацію про них у медіа. Було дивно, як Тесс прожила ці чотири місяці без змоги розпускати плітки про королівських двійнят. Ще дивнішим було те, що її дурнуватий б'юті-канал на тіктоці зумів за цей період набрати ще *більше* підписників. Ймовірно, вона купила накрутку.

Маргрете озирнулася в пошуках Фанні. Де ж вона? Адже її найкраща подруга обіцяла бути на місці.

Вся групка схилилася над смартфоном Інґрід, настільки захоплені, що Маргрете встигла була подумати про найгірше.

Ану ж Ґюстав Геґер скинув їм... Що як вони тепер стоять і...

— Маргрете!

Тепла усмішка Арні послабила вузол у животі.

Вони не знали.

Найкращий друг Калле також весь той час провів у них удома. Проте коли він наблизився до Маргрете, аби обійняти, вона однаково автоматично позадкувала. Його рука залишилася висіти в повітрі, а обличчя почервоніло.

Всі витріщилися на них, а відтак Маргрете розгублено закліпала.

— Зараз же не можна обійматися, чи не так? — нагадала вона.

Арні підняв ногу для так званого вуханського привітання, тоді як вона простягнула до нього лікоть. Зрештою вигляд вони мали такий, немов змагаються в найбезглуздішому у світі танці. Глибоко в душі вона сподівалася, що це ніхто не знімав на відео.

— На що дивитеся? — спитала вона.

Інґрід швиденько заховала смартфон.

— Ні на що.

Маргрете знову занервувала. У ту ж мить до них підійшов її брат за руку з Леною. Він усміхнувся і показав на смартфон.

— Що відбувається? — спитав Калле. — Дай-но сюди!

Інґрі́д затримала смартфон у руках, а тоді зітхнула й таки простягнула його хлопцеві.

Ми проти вірусу

Маргрете глянула йому через плече і подумки видихнула з полегшенням. То було якесь відео на ютубі. Вона побачила достатньо, аби зрозуміти, що там була данська кронпринцеса Луїсе. Мамина подруга.

«Не здорові проти хворих. Не багаті проти бідних чи країни проти країн. А великі та єдині МІ проти вірусу».

Одна з багатьох знаменитих промов Луїсе до данського народу, що завірусилася в інтернеті. Сусідня країна була схожою на Норвегію у тому, як пандемія вразила її, та була одна велика відмінність: данська королівська родина зуміла перетворити кризу на успіх. Окрім промов про єдність та силу, які поширювалися соціальними мережами, члени сім'ї волонтерили в лікарнях та будинках для людей літнього віку. Фото, на яких вони в уніформі та з масками на спітнілих обличчях, облетіли весь світ.

Калле повернув телефон.

— Так, так, варто покласти ці слова на біт, вийшов би непоганий гімн випускників до весни, — засміявся він, підняв руку і заречитативив: — Ми, ми, ми проти Вірусу! Великі Ми! Проти Вірусу Ми!

Інгрід повільно опустила телефон до кишені.

— Але ж непоганою видалася та промова, — сказала вона, і Тесс кивнула. — Адже то все-таки *ми* проти вірусу.

Калле стенив плечима і занурився обличчям у волосся Лени, від чого вона голосно пискнула.

— Можливо, тобі також варто взяти участь у цій акції та приєднатися до медсестер, — сказала Лена і потягнула його за пуховик.

Калле закинув голову назад і зареготав.

— Так, медіа сподобалося б, якби я почав робити ін'єкції.

— Але ж Генрік їх робив? — мовила Інґрід.

Інші завзято кивнули. Син Луїсе, принц Генрік, був серед тих, хто став волонтерити в лікарні, коли пандемія була в самому розпалі.

— Звісно, що він їх робив, — сказав Калле. — Генрік завжди робить усе правильно й ніколи не помиляється.

— А ви добре його знаєте? — допитливо поцікавилася Тесс.

Марґрете розтулила рота, але вмить стулила, нічого не сказавши. У кишені її рука міцно затиснула холодний айфон. Вона нікому не розповідала про зв'язок, який виник між нею та принцом Генріком за останні місяці. Про те повідомлення, яке надійшло відразу після оголошення локдауну. Вона здивувалася, коли отримала його, хоча й, здавалося, то була якась загальна розсилка. Там було кілька слів підтримки, щось про те, як варто зберігати розум холодним, а серце гарячим, і як він сподівається, що вона та вся їхня сім'я залишаються здоровими. *Передавай усім вітання!* Безсумнівно, він відправив таке саме повідомлення комусь зі шведської королівської родини також. Коли з'явилися негативні заголовки в газетах про те, як норвезьке королівське подружжя порушило правила профілактики захворювань, проігнорувало карантинні обмеження та перетнуло кордон між країнами, у Марґрете раптом виникла ідея відправити йому скриншоти тих статей із критикою.

«Як ти там казав — розум гарячим, а серце холодним? У такому разі все йде блискуче!...»

Він відповів у такому ж тоні, й вони продовжили обмінюватися повідомленнями час від часу. Було неймовірно приємно мати змогу вільно говорити з кимось, не думаючи про те, куди може дійти ця інформація.

— Ну таке, ми проводили трохи часу разом, коли були малими, — відказав Калле. — Але то було вже так давно. Він-бо тепер як дорослий.

— Генріку лишень дев'ятнадцять, — зауважила Марґрете.

Чорна кепка «Ральф Лорен» несподівано вигулькнула між блискучою головою Арні та каштановим волоссям Марґрете. Нарешті, то була вона, усміхнена і добра, ховалася всередині великого світшота і широкої парки.

— Так, то які вони насправді, ті данці? — спитала Фанні, визираючи з-під кашкета. — Бо він здається таким, ну... милим, цей

Генрік.

Чорний хвостик зібраного волосся Фанні витанцьовував, коли вона швиденько обійняла Марґрете, прошепотівши на вухо вибачення за те, що спізнилася. Марґрете не відштовхнула найкращу подругу від себе, але коли зловила погляд Арні, то трохи запізно усвідомила свою помилку.

— Ти хотіла сказати «вродливим»? — піддражнив Калле, кривляючись данською і зморщивши носа. — Але він і його батьки *збіса занудні*. Пам'ятаєш ті великодні канікули, які нам довелося провести з ними? Вони тоді тільки те й робили, що сиділи кожен на своєму стільці й читали.

Марґрете пам'ятала. Той тихий Великдень, який вони провели всі разом, коли вона зрозуміла, що, схоже, в сім'ї може бути й так.

— Вони добрі люди, — коротко сказала вона, переминаючи пальцями телефон.

Генрік у своїх повідомленнях був і веселим, і розумним, і самоіронічним. Він не був *збіса занудним*, думала Марґрете. Зате точно був *вродливим*.

— Можливо, саме тому знедавна справи у Данії йдуть значно краще, ніж у Норвегії, — сказала Інґрід. — Люди дотримуються правил, бо верхівка дає їм такий приклад.

Усі інші замовкли і глянули на Марґрете. Вона відчула, як засвербіло по всьому тілу. Що їй було відповісти на коментар Інґрід? *«Мені прикро, що мої батьки були повністю відсутні під час пандемії, сорі, що вони порушили правила і так сильно зганьбилися саме тоді, коли в них був шанс зробити щось добре»*.

Вона піднесла очі на бідо-блакитне зимове небо.

Ніколи не мати змоги сказати те, що насправді думаєш. Ніяк не могли пояснити, що насправді стояло за тими чи тими діями.

— Просто трохи важко зрозуміти, чому ваші батьки не зробили нічого більшого, як-от данці, — додала Інґрід.

Вона явно не збиралася здаватися.

— Так, — мовила Марґрете, задерши вгору підборіддя, поки всі вичікувально дивилися на неї. — Вам *справді* важко все зрозуміти.

Вона метнула поглядом на присутніх. Вони дивилися на неї, а тоді-таки відвели очі.

— Ну гаразд, гаразд. Подякували за цю перерву на політику й перейдімо до важливіших речей, — сказав Арні. — На якій відстані ми повинні триматися одне від одного на вихідних?

— Ти маєш триматися на відстані хоча б чотирьох метрів від усього, що може розбитися, — відповіла Фанні, підморгнувши йому.

— О, як же буде круто зібратися всім класом знову. Минуло так багато часу! Дідько, ми ж святкуватимемо твої сімнадцять, Фанні! — виголосила Інґрід.

Фанні усміхнулася.

— Що хочеш на день народження? — спитав Арні.

— Я вже казала, — мовила вона, — аби ти не завдав ніяких збитків. Тато, мабуть, сам не усвідомлює, що накоїв, коли погодився на вечірку для всього класу.

Шкільний дзвінок змусив їх усіх рухатися до класу.

Тоді боковим зором Марґрете угледіла його.

Велика світла чуприна з проділом посередині. Він ішов прудким кроком, і вона зробила спробу пришвидшитися, однак інші продовжували рухатися в тому ж неквапливому темпі. Здавалося, дівчина застрягла у в'язкому сиропі. Незабаром він зрівнявся з нею і широко всміхнувся своїми білосніжними зубами.

Пів року тому вона була по-справжньому закохана в Ґюстава Гегера. Тепер же хлопець викликав у неї нудоту від сорому.

Вона відчула, як серце закалатало десь аж у горлі.

— Марґрете! Спасибі за той раз, — сказав він, нахабно підморгуючи.

Він не збавив темпу, проходячи повз. Натомість обернувся і йшов обличчям до Марґрете.

— Бачу, ти гарно проводиш час зі своїми друзями?

Тепер він говорив голосніше, вказуючи на них телефоном, який тримав у руці. А тоді підняв його над головою, мовби на знак привітання.

Марґрете завмерла, коли рукав його куртки сповз, відкриваючи тонкий білий бандаж довкола правого зап'ястя.

Чи це?..

— Поговоримо пізніше, Маґс.

Вона відчула, що стало важко дихати. Раптово перестало вистачати повітря. Інші спантеличено дивилися на неї.

— Що це було? — скептично й лукаво спитала Тесс.

— Сам Гюстав Гегер власною персоною, — сказала Інґрід, яка, як звично, нічого не помітила. — То що насправді сталося між вами двома? Чи було якесь продовження після Геловіну? Це тому ми тебе майже не бачили?

Марґрете похитала головою, поправила сумку й пішла швидше. Вона відірвалася від них і кинулася вгору по сходах. Робила великі кроки, пробиваючись крізь натовп учнів. Зупинилася лише за метр до класу. Фанні несподівано опинилася одразу за нею, розглядаючи її пильно та вичікувально водночас. Як вона часто робила з тієї самої геловінської вечірки. Вона не ставила жодних запитань, просто... була поруч. З'являлася біля її будинку, забирала її із собою на прогулянки, вони обговорювали разом новини, вірус та як шкода, що тенісний зал закрили. Щоразу, коли з'являлася Фанні, Марґрете почувалася трохи краще, робилася трохи енергійнішою, радіснішою. Вона не могла навіть уявити, як прожила б цей період без своєї найкращої подруги. Але навіть та нічого не знала, навіть їй не можна було розповідати, що насправді сталося на Геловін. Ні, Фанні *аж ніяк* не повинна дізнатися!

Марґрете відчула, як смартфон завібрував у сумці. Вона швидко перевірила його, і серце забилося ще швидше.

Інші учні вже наближалися, тож Марґрете рушила до класу, де вчитель, Уве, чекав із коробкою, куди вони складали телефони.

«*Марґрете. Я тут от що подумав*», — йшлося в повідомленні від Генріка.

Вона не встигла прочитати продовження, бо змушена була віддати свій телефон.

— Ми сідаємо на ті самі місця, що й раніше?

Вона кивнула та усміхнулася до Фанні, але раптом відчула дещо.

Усмішку, що так і просилася на уста.

Гюстав Гегер, можливо, й не облишив її поки що, але й принц Генрік також не покинув.

І він щось *подумав*!

Гаряче серце

Маргрете повільно їла свій паста-салат. Клала помідорки чері одну по одній до рота, копирсалася в зелені. Вигадавши пояснення, що їй треба зателефонувати батькові, вона залишилася за столом у їдальні, коли інші зібралися йти. Там для неї було безпечне місце. Гюстав Гетер з його друзями не бували в їдальні, вони завжди виходили кудись поїсти.

Маргрете відклала виделку й раз по раз перечитувала повідомлення.

«Я тут от що подумав. Так несправедливо, що ви отримуєте стільки критики. Можна ж було б просто допомагати одне одному, хіба ні? І взагалі, як там вродливій принцесі серед того всього? Серце ще гаряче? З»

Його слова огортали її, мов тепла ковдра, що спадала від серця до живота. Ні, не тому, що принц Генрік назвав її вродливою. Не лише тому. Понад усе через турботу, яку він проявляв. Він помітив її. Його повідомлення, крім того, були чудовим нагадуванням, що за межами Елісенберзької старшої школи існує ще світ, а в ньому є й інші люди, окрім їхньої компанії. Існувало місце, де вона не почувалася інакшою, де її просто *розуміли*.

На відповідь їй знадобилося багато часу. Хотіла переконатися, що їй вдасться написати таке ж витончене та чарівне повідомлення. Генрік був лише на три роки старшим за неї, проте завжди здавався таким дорослим, таким правильним. І не лише гладеньке чорне волосся та красиві зелені очі данського принца приваблювали її. А й те, як йому завжди вдавалося казати та робити правильні речі.

Востаннє вони зустрічалися на офіційному святкуванні його вісімнадцятиріччя в палаці Амалієнборг майже два роки тому. Під час вечері він виголосив промову, красиву та зворушливу водночас, про те, як воно — рости єдиною дитиною в сім'ї. Він також зауважив, що

ніколи не шкодував про відсутність брата чи сестри і ніколи не почувався самотнім, адже і його батьки, і бабусі з дідусями завжди знаходили для нього час. Він розсмішив усіх, коли сказав, що хоч і є спадкоємцем престолу, а проте знає, що в нього до цього ще багато часу, адже його дідусь, король Данії, якому невдовзі мало виповнитися дев'яносто, продовжить правити ще одне століття щонайменше. Можливо, то було не так уже й смішно, але члени королівських родин легко викликали сміх у людей, та й Генрік був дуже впевненим і чарівним, коли виголошував свою промову.

Маргрете завжди вважала, що її брату є багато чого повчитися в Генріка. Спільним у них було хіба що місце в порядку престолонаступництва. А ще те, що вони обидва були харизматичними. Між Калле та Генріком особливо приємних взаємин не склалося. Калле зазвичай казав, що Генрік — ординарний, але ж саме такими повинні бути королівські особи.

Вона перечитала повідомлення ще раз. *«Можна ж було б просто допомагати одне одному, хіба ні?»* Що він хотів цим сказати?

«Привіт, Генріку! Все окей у наших широтах», — почала було вона, та відразу видалила текст. Адже знала, що може бути з Генріком відвертою.

«Генріку! Рада чути від медбрата. Зараз трохи важко. Ми залюбки приймемо допомогу, приємно спостерігати за тим, як добре йдуть справи у вас».

Вона відправила це повідомлення, а тоді замислилася і написала ще одне:

«Ти не повинен цього нікому казати, але іноді мені більше хочеться бути принцесою Данії, ніж Норвегії». Вона додала емоджі зі стиснутими зубами.

Маргрете швиденько натиснула «відправити», а тоді глянула на годинник. Наступний урок починався за п'ять хвилин, тож їй було ніколи сидіти і сумніватися, чи останнє повідомлення було вдалою ідеєю. Досі наполовину повний контейнер із салатом вона викинула до смітника і зловила на собі погляд двох дівчат, що йшли за нею. Жодна з них, наскільки вона могла побачити, не тримала в руках телефон. Але тепер однаково підуть нові чутки. Принцеса не доїла, тож у неї розлад харчування? Кожну її дію якось трактували. І зазвичай трактували неправильно. Вона легко похитала головою, взяла пляшечку води й

поспішила коридором назад до класу, намагаючись не зустрічатися ні з ким поглядом.

— Маргрете!

Арні підбіг до неї, тримаючи в одній руці свій пуховик. Вона не здивувалася б, якби він хоч усю перерву простояв надворі без верхнього одягу, забувши його вдягнути. Іноді він бував таким розсіяним, як дитина.

Він зупинився за кілька метрів від неї.

— Слухай, я лишень хотів перепросити, що не подумав про ті рекомендації зберігати дистанцію сьогодні вранці, — сказав він. — Подурному вийшло з мого боку.

— А, та забудь, — мовила Маргрете. — Я теж учинила так за звичкою. І ще аби ніхто не казав, нібито ми поводимося *некоректно*. Але не турбуйся про це. Ми ж бо були карантинними друзями.

Коли до Калле заходив Арні, Маргрете здебільшого сиділа у своїй кімнаті. Їй несила було терпіти його допитливий погляд нещасного цуценяти, постійні пошуки нагоди заговорити до неї. Очевидно, що він ніяк не міг забути ту геловінську вечірку. Навіть зараз, коли вони стояли посеред шкільного коридору.

— Так, адже ми досі друзі, правда?

— Звісно, що друзі. Чому ти взагалі запитуєш? — поцікавилася Маргрете, не спиняючи кроку. Вона вдавала, ніби не розуміє, про що він.

Арні втупив очі в підлогу, поки вони йшли.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

КУПИТИ